

BAYRAK MERASİMİNE GELMEYEN ÖĞRENCİ

Okullarda pazartesi ve cuma günleri yapılan İstiklâl Marşı törenlerine çok değer verilir. Öğrenciler kaçmasın diye okul kapıları kapatılır, her öğrencinin bayrak törenine katılmasının sağlanması için gerekli tedbirler alınır. Kaçanlar, yakalanır, herkesin önünde teşhir edilir ve o öğrencinin onuru kırılır. Maalesef benzer hataları zamanında benim de yaptığımı söyleyebilirim. Her hafta başı ve hafta sonu yapılan İstiklâl Marşı törenleri öğrencileri bıktırır. Bu törenlerin, kutsal bir görev olmaktan çıkıp öğrenciler için olağan hatta bıkkınlık getiren bir hale gelir. Bazı öğrenciler ise İstiklâl Marşı töreninden kaçmayı bir kahramanlık alameti sayarlar. Belki millî duyguları kuvvetli bazı arkadaşlarım bu tespitime karşı çıkacaklar, ama bu gerçeği inkâr etmeleri mümkün değildir. İdareciler olmasa bile çoğu öğretmen, benim bu görüşümü destekleyeceklerdir. Bence her hafta başı ve hafta sonu İstiklâl Marşı'nın okunması veya İstiklâl Marşı törenleri yapılmaktansa eğitim – öğretim dönemlerinin açılışlarında ve kapanışlarında, önemli gün veya haftalarda, anma günlerinde okunursa, öğrencilerin İstiklâl Marşı'nı daha iyi özümseyeceklerini sanıyorum. Mesela, Almanya'ya gittiğimde oradaki öğrenciler, her ders başı benden İstiklâl Marşı'nı söyleyerek derse başlamamızı teklif ettiler. Onları kırmadım. Bir müddet, her derste değilse bile haftanın her günü İstiklâl Marşı ile derslere başladık.

Şimdi size yaşanmış bir olayı anlatacağım. Öğretmenler kurulunda konuşulan bir konuydu. Öğretmenler, öğrencilerin cuma günleri İstiklâl Marşı töreninden kaçtıklarını, pazartesi günleri de okulun civarındaki kafelerde oturarak İstiklâl Marşı törenine gelmediklerini söylediler. Ne yapalım dedik. Cuma günleri zil çalmadan on beş dakika önce bütün kapıları kapatalım, nöbetçi öğretmenler de kapılarda beklesin. Pazartesi günleri de İstiklâl Marşı'nı söyledikten sonra çevredeki kafelerde arama yapalım. Buralarda oyalanıp katılmayanları tespit edelim, denildi. Bu şekilde karar alındı.

Ben, okul müdürü olarak cuma günü bayrak töreninde kurulda aldığımız kararı öğrencilere duyurdum. Herkes, pazartesi günü kafelerde saklanmayacak, okula zamanında gelip bayrak törenine katılarak İstiklâl Marşı'nı söyleyecek, törene katılmayanlar disiplin işlemine tabi tutulacak, dedim.

Pazartesi oldu. Bayrak töreni yapıldı. Öğrenciler sıra ile içeri alınmaya başlandı. Ben, yanıma iki nöbetçi öğretmenle birlikte okulun karşısındaki büfelere ve kafelere kontrole gittik. Bir grup öğrenci, kafenin arka kapısından kaçtı. Bir öğrenci oturduğu masadan kalkamadı. Onu yakaladık. Bir kahraman edasıyla nöbetçi öğretmenlerle beraber okula getiriyoruz. Tam merdivenlerden çıkarken öğrencilerin önünde ben öğrenciye, “Arkadaşlarından da mı utanmadın?” diye söylenip ensesine hafifçe vurur gibi yaptım. Kendini suçlu gören ve yaptığından utanan bir tavır içindeki öğrenci birden celallendi. “Bu okulda okunmaz, ben bu okulda okumak istemiyorum.” diyerek elimizden kurtuldu ve okuldan kaçmaya çalışıyordu. Ben de atik davranarak ceketinden tutup yakaladım ve odama götürdüm. Odaya girer girmez öğrenci kendisini yere attı ve yere uzandı: “Müdürüm, çiğne beni! Gebert beni! Şimdi eşek sudan gelinceye kadar da döv beni! Evet, ben bir Türk evladı olarak İstiklâl Marşı'ndan kaçtım. Size yakalanmakla ve arkadaşlarımdan arasından bir suçlu olarak geçerken zaten bittim. Ama tokat atmak size yakıştı mı? Oysa ben sizi ne kadar çok seviyordum. Babam yok. Sizi ben, babam gibi seviyordum. Üstelik babama da çok benziyorsunuz. İşte şu anda odanızdayım. Beni dövebilirsin, istediğin hakareti de yapabilirsin. Size asla karşı gelmem. Ama öğrenci arkadaşlarımdan önünde beni rencide etmenizi size yakıştıramadım.” deyince bir okul müdürü olarak yıkıldım. Ben ayaktaym, öğrenci yerde bana bakıyor, “Çiğne, tekmele!” diye bağıyordu.

Öğrenci ile göz gözeydik. Odada başka kimse yoktu. Öğrenciyi bir baba şefkatiyle kaldırdım ve kucakladım. “Oğlum (E.) sen bana öyle bir ders verdin ki bunu hayatım boyunca unutmayacağım.” dedim. Onu koltuğa oturttum. İkimize de birer çay söyledim, oturup çayları içmeye başladık. Dedim ki “Oğlum (E.) ben, arkadaşların yanında sana büyük bir hata yaptım. Senden özür diliyorum. Yalnız bu özür burada bir şey ifade etmez. Ben bu özrü müsaade edersen öğrencilerin karşısında, cuma günü bayrak merasiminde dileyeceğim.” dedim. Öğrencim şiddetle karşı çıkarak “Hayır müdürüm, buna gerek yok! Burada dilemen kâfi.” dedi. Ben “Hayır, sen kabul etsen de etmesen de öğrencilerin karşısında senden özür dileyeceğim. Çünkü ben bu hatayı öğrencilerin karşısında yaptım.” dedim. Üstelik öğrencinin yetim olduğunu ve babasını bir sene önce kaybettiğini öğrenince daha çok üzuldüm.

Nihayet hafta sonu geldi. Bayrak merasimi için öğrencilerin hazır olduğu söylendi. Ben de dersten çıkış zili çalmadan (E.)’yi odama çağırıştım. İkimiz beraber öğrencilerin karşısına çıktık. İlk önce ben mikrofonta geçtim. Şöyle dedim. “Sevgili çocuklar, her zaman siz hata yapmıyorsunuz. Bazen biz büyükler de öyle hatalar yapıyoruz ki ...” diye söze başladım. Olayı bilen öğrencilere “Hafta başı sizin yanınızda benim (E.) arkadaşınıza vurmamam gerekiyordu. Bu bir hata idi. Bu hatamdan dolayı önce (E.)’den sonra da sizlerden özür diliyorum.” dedim ve (E.)’yi öptüm. Bunun üzerine öyle bir alkış koştu ki o günkü alkış, hâlâ kulaklarımdadır. Sonra mikrofonu (E.) aldı. “Arkadaşlar, ben müdürümden ve sizlerden özür diliyorum. Ben de kafede oturmayıp sizin gibi bayrak törenine ve İstiklâl Marşımızı söylemeye katılsaydım hem ben böyle bir durumla karşılaşmayacaktım hem de müdürüme bu hatayı işletmeyecektim.” dediğinde öğrenciler onu da müthiş bir şekilde alkışladılar. Sonra birbirimize sarıldık. Yanımda E. olduğu halde bayrağı ona tutturmak suretiyle hem onu onurlandırdım hem de hatamızı öğrencilerin huzurunda telafi ettik.

Biz büyüğüz. “Hep bizim dediğimiz doğru” mantığını gençler hiçbir zaman yutmuyor. Bilakis hatalarımız karşısında onlardan özür dilediğimizde gençlerin gözünde küçülmüyoruz, aksine daha da büyüyoruz.